

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobkyně **M. B.**, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 14.12.2010 č.j. 7740/10-1101-801766, ve věci daně z příjmů fyzických osob,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 14.12.2010 č.j. 7740/10-1101-801766 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2037,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 na Odvolací finanční ředitelství – dále jen žalovaný), jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Třinci (dále jen správce daně) ze dne 1.7.2010 č.j. 65539/10/364910806152 ve věci daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007.

Žalobní námitky se týkaly neuznaného výdaje 500 000 Kč jako poměrné části nájemného u finančního pronájmu vozidla Fiat Ducato. Žalovaný dospěl k závěru, že nebyla naplněna mandátní smlouva mezi žalobkyní a V. Ž. týkající se tohoto vozidla. Podle žalobkyně však žalovaný opomíjí faktickou povahu vztahu založeného touto smlouvou – pan Ž. měl vynaložit úsilí ke sjednávání pronájmu vozidla, což činil, a je vedlejší, že jeho odměna byla sjednána až v souvislosti s tržbami z pronájmu (obchodní zákoník to umožňuje). Pokud žalovaný argumentoval tím, že žalobkyně neuplatnila výdaje za pohonné hmoty u tohoto vozidla, jedná se o právo daňového poplatníka, nikoli o povinnost. Pohonné hmoty nebyly uplatněny s ohledem na dohodu s panem Ž. Žalobkyně navrhovala, aby byl v daňovém řízení vyslechnut pan Ž., ale žalovaný jej nevyslechl s odůvodněním, že nebyla naplněna mandátní smlouva. Žalobkyně nesouhlasila ani s tím, že žalovaný posoudil důkaz knihou jízd tohoto vozidla jako neprůkazný.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Podle něj bylo dostatečně prokázáno, že v souvislosti s vozidlem nebyly vykazovány žádné příjmy, proto také považuje výsledek pana Ž. za nadbytečný. Žalovaný své rozhodnutí nepostavil na rozboru mandátní smlouvy, podstatná byla pouze skutečnost, zda žalobkyně vynaložila výdaje, zda je uplatnila do daňových výdajů a zda je lze považovat za oprávněné ve smyslu § 24 odst.1 zákona č.586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pro rok 2007 (dále jen ZDP).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobkyně uplatnila za rok 2007 výdaj 500 000 Kč jako poměrnou část nájemného u finančního pronájmu vozidla Fiat Ducato. V průběhu daňové kontroly předložila mandátní smlouvu z roku 2006, z níž vyplývá, že žalobkyně si najala V. Ž., aby uvedené vozidlo nabízel lidem k pronájmu („obchodní a marketingová činnost za účelem pronájmu obytného vozu...“), odměna pro pana Ž. byla sjednána procenty z tržeb z pronájmu. Podle žalobkyně byla dohoda taková, že pan Ž. obětuje čas a ona pohonné hmoty a vozidlo, s tím, že do doby, než bude uzavřen nějaký pronájem, nebudou se pohonné hmoty dávat do nákladů a pan Ž. neobdrží žádnou odměnu. Z protokolu z 9.6.2010 vyplývá, že nebyly zaevidovány žádné přijaté faktury od pana Ž., žádné odměny pro něj ani tržby z pronájmu vozidla. Ve zprávě o daňové kontrole uvádí správce daně údaje z knihy jízd tohoto vozidla (za rok 2007 je to 6 jízd, celkem 620 km), se závěrem, že tyto jízdy neprokázaly využití vozidla za účelem dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů, když nebyly evidovány tržby z pronájmu ani odměny panu Ž. V odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru žalobkyně zdůraznila, že podnikání je založeno na neustálém vyhledávání obchodních příležitostí. Bylo nezbytné předvést vozidlo potencionálním zákazníkům, ne vždy dochází k realizaci obchodu. Nabídky byly dokumentovány knihou jízd. Žalobkyně navrhla vyslechnout V. Ž. Dále již nebylo prováděno žádné dokazování a odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na myšlence, že mandátní smlouva nebyla naplněna. Pokud by pan Ž. uskutečňoval činnost, vznikl by mu nárok na odměnu. Navíc nejsou evidovány výdaje na pohonné hmoty. Výsledek pana Ž. by byl nadbytečný.

Podle § 24 odst.1 věty první ZDP, výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Žalobkyně netvrdila, že by výdaj uplatňovala přímo za pronájem vozidla dalším zájemcům. V. Ž. měl podle tvrzení žalobkyně vozidlo nabízet, předvádět potencionálním zákazníkům, měl tedy uskutečňovat jakési „reklamní jízdy“, při nichž by si zájemci udělali konkrétní představu např. o velikosti a vybavení obytného vozidla. Tato činnost zcela jistě spadá pod „marketingovou činnost za účelem pronájmu“, o níž je řeč v mandátní smlouvě. K tomu, že se s vozidlem jezdilo, předložila žalobkyně knihu jízd. Ke konkrétní činnosti V. Ž. navrhla jeho svědeckou výpověď. Správní orgány se však, aniž by si pečlivě ujasnily skutkové okolnosti, zaměřily až na následující fázi žalobkynina podnikatelského záměru, tedy samotný pronájem vozidla, a uzavřely, že mandatář nevyvíjel žádnou činnost, jelikož za ni nedostal odměnu. Správní orgány však pomíjejí, že odměna byla sjednána až procenty z uskutečněného pronájmu, což obchodní zákoník připouští (srov. § 571 odst.2 zákona č. 513/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8.3.2005 č.j. 1 Afs 51/2004-75, je vadou řízení, odůvodnil-li správce daně závěr o vyloučení výdaje na zhotovení propagačního materiálu z daňově uznatelných výdajů tím, že daňový subjekt neprokázal existenci reklamních předmětů, a přitom neprovedl dokazování výsledkem svědků, jež daňový subjekt navrhl; to platí tím spíše v případě, že výslech těchto svědků byl jediným důkazním prostředkem, jímž bylo možno existenci reklamních předmětů prokázat.

Tento závěr je podle názoru krajského soudu přiměřeně použitelný i v případě žalobkyně: bez výpovědi navrženého svědka k jeho konkrétní činnosti v souvislosti s obytným vozidlem v roce 2007 nelze zatím uzavřít, zda výdaj 500 000 Kč (poměrná část leasingu vozidla) byl či nebyl vynaložen na dosažení, zajištění či udržení zdanitelných příjmů.

Soud proto zrušil napadené rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., když skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, a vrátil věc k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšné žalobkyni vznikly náklady řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku (2 000 Kč) a poštovním (37 Kč). Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 11. dubna 2013

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu